

Životopis – p. Věra Večerková

Paní Věra Večerková se narodila 2. prosince 1940 v Olomouci. Její otec, Václav Frýb, pracoval jako řidič nákladního auta v obchodním domě ASO, matka, Josefa Frýbová, jako obchodní příručí v kanceláři. V roce 1944 se narodila sestra paní Večerkové Anička.

V dubnu roku 1945 se válka blížila k Olomouci. Kvůli obavám z velkých bojů se rodina přestěhovala ke strýci do Pňovic. Právě zde prožila paní Večerková nejnebezpečnější situace. Jednou do domu vešel prchající německý voják se samopalem a požadoval jídlo. Prý si postesknul: „Co teď s námi bude?“ Otec paní Večerkové údajně odpověděl: „Dělat budete!“ To vojáka popudilo a namířil samopal na otce. Maminka naštěstí vojáka uklidnila, ale to nebylo naposledy, co rodina čelila smrti. Když válka skončila, přestěhovala se rodina paní Večerkové zpět do Olomouce. Jelikož hromadná doprava nefungovala, museli jít 16 kilometrů pěšky.

Prvního září 1946 začala paní Večerková chodit do školy. Ve třetí třídě začala hrát na housle, které nakonec velmi ovlivnily její život. Na pedagogické škole pro učitele první až páté třídy si s dvěma kamarádkami založily trio. V letech 1957 a 1958 vyhrály celostátní kolo Soutěže tvořivosti mládeže (STM) v Ostravě a v Bratislavě. Po maturitě, ve svých 17 letech, nastoupila do školy v Postřelmově, kde učila čtvrtou třídu se 39 žáky.

V Postřelmově se seznámila se svým manželem, Jaroslavem Večerkou, se kterým po svatbě nastoupili na školu v Lošticích. I bez aprobace začala vyučovat hudební výchovu, zeměpis, ruštinu a vaření. V roce 1962 vystudovala paní Večerková obor jazyk ruský a hudební výchova. V roce 1994 odešla do důchodu, ale dál učila. Ze školy odešla až v roce 1997. V srpnu 1998 dostala paní Večerková nabídku ze školy ve Vranové Lhotě, zda by nechtěla učit první třídu. S nabídkou souhlasila a učila 6 let na plný úvazek, poté 4 roky dvakrát týdně. To je dohromady úctyhodných 49 let ve školství. Za svoji kariéru učila zhruba 2500 dětí.

V roce 2006 těžce onemocněl manžel paní Večerkové a v roce 2007 zemřel. Život jí to hodně změnilo, ale sama nezůstala. Celkem má dva syny, jednu dceru, pět vnoučat a dvě pravnoučata. I v důchodě zůstává paní Večerková velmi aktivní, pravidelně jezdí na kole, uspořádala a popsala archiv Základní školy v Lošticích i své osobní fotografie. Sestavila rodokmen své rodiny až do roku 1657 a od roku 1997 po 27 let psala kroniku města Loštice. Angažuje se při besídkách ve Vranové Lhotě, také chodí jménem města přát seniorům k jubileím. Doučuje hudební výchovu, chodí na kulturní programy a má spousty dalších aktivit.